

4. Участь в міжнародному розподілі праці, спеціалізації і кооперуванні виробництва з метою успішного розвитку національної економіки.

Мета управління підприємством - це кінцевий бажаний результат, що досягається шляхом не тільки внутрішніх, але й зовнішніх (міжнародних) факторів економічного росту. Оскільки імпортна діяльність як об'єкт даного виду управління являється складовою частиною господарської діяльності підприємства, то і менеджмент імпоротної діяльності розглядається як складова частина загального менеджменту підприємства. Такий підхід до визначення поняття менеджменту імпоротної діяльності має важливе практичне значення.

Отже, в данному випадку в ролі системи управління виступає зовнішньоторговельний апарат управління підприємства, а в ролі системи, якою управляють (об'єкт управління), виступають виробничі, функціональні та інші підрозділи даного підприємства, які приймають участь в імпортних операціях, з урахуванням обраної зовнішньоекономічної стратегії; крім того, менеджмент імпоротної діяльності охоплює більш широкий територіальний простір, різний по наявності природних багатств, кліматичних, часових, соціальних та інших факторів.

Література

1. Добродух П. С. Альтернативні моделі розвитку України в ЗЕ середовищі // Факти. -2007. - №12
2. Дроздова Г.М. Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності підприємства:" Навч. посібник. - Київ: ЦУЛ, 2004. – 172 с.

Наталія Бундзяк
магістр,

Івано-Франківський інститут менеджменту ТНЕУ,
м. Івано-Франківськ

ПРОБЛЕМИ ПОДАТКОВИХ НАДХОДЖЕНЬ ДО ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ

Авторитет держави і повага до неї визначаються насамперед реальністю виконання покладених на неї конституційних зобов'язань забезпечувати належний рівень життя кожного громадянина і держави в цілому. Для цього необхідно дієво впливати на формування Валового внутрішнього продукту (далі ВВП) і раціонально розподіляти та перерозподіляти його. Розподілений ВВП знаходить своє відображення у доходах бюджету, а забезпечення конституційних зобов'язань держави у його видатках [1, с.134].

Відсутність чіткої регламентації відносин у сфері оподаткування, наявність "тіньової" економіки призводить до недоотримання доходів державним бюджетом, до наявності значної кількості податків і зборів з малим фіскальним значенням, які важко адмініструвати. Завищені, порівняно зі станом розвитку економіки України, ставки деяких податків свідчать про неефективність системи формування доходів державного бюджету.

Багато вчених-економістів розглядали дане питання, зокрема: Барановська І.В., Борейко В.І., Буряк П.Ю., Кальмук О.В., Карпінський Б.А., Огонь Ц.Г. та інші. Вони досліджували проблему формування доходів бюджету і визначали різні шляхи її вирішення.

Метою даної роботи є аналіз формування доходів загального фонду державного бюджету і оцінка проблем надходжень податку на додану вартість (далі ПДВ) до нього.

Доходи державного бюджету є фінансовою базою діяльності держави. Склад, форми мобілізації залежать від систем і методів господарювання, а також від економічних завдань, які вирішує суспільство в той чи інший період. Склад доходів державного бюджету визначають бюджетний кодекс України та закони про державний бюджет на відповідний бюджетний рік. Починаючи з 2000 р., державний бюджет поділено на дві складові частини: загальний фонд і спеціальний фонд, що має на меті забезпечити прозору та реальну систему оцінки всіх джерел доходів і визначених пріоритетів їхнього витрачання. Доходи загального фонду державного бюджету призначені для забезпечення фінансовими ресурсами загальних видатків і поділяють на чотири групи: податкові надходження, неподаткові надходження, доходи від операцій з капіталом і трансферти [2, с. 220].

Важливою оцінкою в забезпеченні доходами державного бюджету є аналіз співвідношень між його податковими і неподатковими надходженнями. Питома вага надходжень до загального фонду державного бюджету п'яти найбільших податків і зборів (ПДВ, податку на прибуток, податку з доходів фізичних осіб, акцизного збору), які в середньому з 2008 – 2010 рр. становлять 71,8% всіх надходжень бюджету держави, але у 2010 р знизилась до 74,9% проти 76,5% у 2008 р., що свідчить про диверсифікацію джерел доходів.

Оскільки частка податкових надходжень становила 74,9%, це означає, що основними його наповнювачами є населення, як платники податків, які є кінцевими споживачами товарів і послуг. Така ситуація притаманна країнам, що розвиваються, у яких малорозвинений малий і середній бізнес. Вагома частка податкових надходжень до загального фонду належить ПДВ, хоча його нетто внесок (надходження за мінусом повернення) є порівняно малим [3, с. 54-64].

Тобто ПДВ перетворився на засіб “вимивання грошей” із бюджету за рахунок коштів населення. Більшість експертів даний податок називають одним із найбільш “кримінальних”, тому що процедура його відшкодування породила багато корупційних схем.

Для того щоб покращити дану ситуацію у формуванні доходів державного бюджету за рахунок податкових надходжень і зменшити можливість подальшого “вимивання грошей” через “досконалу” податкову і бюджетну політику її потрібно реформувати, в тому числі через формування загального фонду державного бюджету і удосконалення податкового кодексу України, який було прийнято цього року [4, с.4].

Одним із варіантів є пропозиція І.В. Барановської, щодо запровадження податку на проміжне споживання замість податку на додану вартість, звертаючи увагу на те, що адміністрування та сплата такого податку досить проста і не потребує значного адміністрування. Найкращим заохоченням до сумлінної сплати податку є запровадження норми, яка забороняє віднесення будь-яких затрат до складу валових витрат без сплати податку на проміжне споживання [5, с. 194].

На основі вищенаведеного дослідження можна відзначити важливість і необхідність продовження дослідження проблем доходів бюджету, їх сутності, ролі в умовах трансформації економіки та завдань щодо вибору пріоритетів бюджетної і податкової політики з метою досягнення збалансованого виконання конституційних зобов'язань України.

Література

1. Борейко В. І. Оптимізація податкової системи України в контексті світового досвіду / В.І. Борейко // Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі Українки “Економічні науки”. – 2008. – № 7. – С. 132-136.
2. Артус М. Бюджетна система України : навч. посібник / М. Артус. – К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2005. – 220-224 с..

3. Бюджетний моніторинг : аналіз виконання бюджету за січень червень 2010 року / [Щербина І.Ф., Рудик А.Ю., Зубенко В.В., Самчинська І.В.]. Проект «Зміцнення місцевої фінансової ініціативи», USAID. – К. : ІБСЕД. – С 54-64.

4. Буряк П.Ю. Актуальні проблеми формування загального фонду державного бюджету України Буряк П.Ю. Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі Українки “Економічні науки”. – 2010. – Випуск 7 (25)– С 4.-9

5. Барановська І.В. Проблеми реформування податкової системи в умовах кризи / І.В. Барановська, Т.А. Варварич // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 8(98). – 194-202 с.

Уляна Бурдаш

асистент кафедри,

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»,

м. Бережани

ВІДТВОРЕННЯ ЛЮДСЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ

У період становлення ринкової економіки в Україні виникла необхідність побудови нової, інноваційної стратегії розвитку. Серед чинників, які суттєво впливають на стратегію інноваційного розвитку країни, науковці виокремлюють людину. Тому джерелом інноваційного процесу має стати розкриття та розвиток сутнісних потенцій людини, її творчих якостей. Такі особливості людини, як здатність до аналізу, узагальнення та формування нових ідей і гіпотез, винахідливість, підприємливість, ризик і незалежність у мисленні та вчинках, можуть бути розкриті тільки за умов вивчення проблем відтворення людського потенціалу.

Дослідження проблем розвитку різних країн світу протягом останніх років та результати щорічних глобальних доповідей ООН про людський розвиток засвідчують, що на сьогодні світова концепція людського розвитку є базовою для функціонування різних економік світу.

Підтвердженням того, що людський потенціал є найважливішим стратегічним чинником, який визначає як успіх проведення реформ, так і перспективи розвитку економіки, є зміна ролі людини. Це знаходить відображення, з одного боку, у високому рівні вимог до робочої сили, з іншого – у зростанні витрат з боку держави, приватного бізнесу і населення на розвиток людського потенціалу. Утвердження в розвинених країнах «нової економіки», яка базується на знаннях та інноваціях, використання інформаційних технологій підштовхує до того, що пошук невикористаних ресурсів, оптимальних шляхів для ефективного довгострокового соціально-економічного розвитку країни слід вести у площині осмислення концепції розвитку людського потенціалу та реального запровадження її провідних положень у практику ринкових перетворень, зокрема ідеї розширення та використання потенціалу людини.

Кінець ХХ ст. в Україні характеризувався звуженням відтворенням населення. Це, насамперед, є наслідком того, що в Україні й досі остаточно несформований механізм, який би сприяв відтворенню людського потенціалу, існують лише його окремі частини, які нездатні забезпечити необхідних результатів. Для того, щоб Україна досягла сучасного рівня людського розвитку світового співтовариства, необхідно розробити нові концепції відтворення якісного людського потенціалу як визначального чинника інноваційного розвитку.

Процес відтворення людського потенціалу передбачає: - генетичне відтворення, яке відбувається природно та визначає індивідуальні антропологічні, фізичні, психофізіологічні характеристики людини; - онтогенез не відтворення –